

РЕШЕНИЕ

№ 1838

гр. София, 18.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 07.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **4851** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от управителя П. А. И., срещу решение, рег. № 764001-725/05.04.2018 г. на директора на [фирма] по чл. 125, ал. 1, т. 9 от ЗМВР, във вр. с чл. 143 от ЗУТ, обективизиращо отказ за издаване на становище за съответствие на инвестиционен проект с изискванията за правилата и нормите за пожарна безопасност.

Въведени са твърдения за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради противоречието му с материалния закон – основания по чл. 146, т. 4 от АПК. Конкретно се сочи, че неправилно е прието от административния орган, че брандмауера е следвало да бъде проектиран от подземния етаж на проектираната сграда. Счита още, че неправилно е изчислена застроената площ на сградата, което е пренесено като грешка и в изчислението на застроената площ между брандмауерите на сградата. По същество счита, че брандмауера започва от върха на основата на сградата, кота +0.00, издига се вертикално по височината на сградата, като не разделя сградата в подземното ниво, което по арг. от § 5, т. 15 от ДР на ЗУТ е изключено от понятието „застроена площ“. Претендира се отмяна на административния акт и присъждане на разноските.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Х., която поддържа жалбата на заявените основания и претендира разноски по делото.

Ответникът – директор на Столична дирекция „Пожарна безопасност и защита на

населението“ се представлява от юриск. К., който в съдебно заседание и в писмени бележки по делото обосновава неоснователност на жалбата. Прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски по делото.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168 ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С вх. № 764001- 396/22.02.2018г. от [фирма] е депозирано искане за издаване на становище за съответствие на инвестиционен проект с правилата и нормите на пожарна безопасност до директора на [фирма]. Представени са единадесет части на технически проект /архитектурна, конструктивна, технологична, ВиК, О., електрическа, енергийна ефективност, геодезическа, паркоустройство и благоустройство и пожарна безопасност/ за обект „Производствена сграда за пластмасови изделия“ в УПИ VIII, кв. 9, м-ст „НПЗ Искър-Юг“, р-н „Искър“, представляващ ПИ с идентификатор 68134.1506.2075 по КККР на [населено място].

Действащият подробен устройствен план /ПУП/ за УПИ VIII, кв. 9, м-ст „НПЗ Искър-Юг“, р-н „Искър“ по плана на [населено място], в територията на който попада ПИ с идентификатор 68134.1506.2075 по КККР на [населено място], е одобрен с решение № 28 по протокол №24/30.03.2001 г. Кадастралната карта и кадастралните регистри за територията, в която попада ПИ с идентификатор 68134.1506.2075, е одобрена със заповед №РД-18-27/03.04.2012 г.

С рег. № 764001-725/05.04.2018 г. е постановено решение за отказ за издаване на становище за съответствие на инвестиционен проект с изискванията на правилата и нормите за пожарна безопасност по представения технически проект за обект: „Производствена сграда за пластмасови изделия“ в УПИ VIII, кв. 9, м-ст „НПЗ Искър-Юг“, р-н „Искър“, ПИ 68134.1506.2075 [населено място] с възложител [фирма].

Прието за установено е от административния орган, че съгласно техническите параметри в част „архитектурна“, застроената площ /ЗП/ е 2124,60 кв.м. и общата разгърната застроена площ /РЗП/ е 4904,60 кв.м. Сградата се състои от един подземен, един надземен и частичен втори етаж, до който се намира проектна топла връзка със съседната сграда. От двете страни на сградата са проектирани двустранни пътища за противопожарни цели, които стигат до площадки с размери 12/12 м. Подземният етаж се състои от гараж за 52 бр. автомобили с площ от 1472 кв. м., склад за негорими материали в негорими опаковки с площ от 430 кв. м., съблекалня за персонал, коридор, стълбище и помещение за главно разпределително табло. Първи етаж /приземен/ се състои от две производствени помещения, всяко от които е със 724 кв. м, и в които се предвижда разполагането на по 16 бр. шприц – машини във всяко. На етажа има склад за негорими и горими материали в горими опаковки с площ от 399 кв. м., товаро-разтоварна зона /буферен склад/, ремонтна работилница, битови помещения с коридор и стълбище с асансьор от 220 кв. м. На частичният втори етаж са разположени офисни и обслужващи помещения, свързани е фойе и евакуационното стълбище което свързва подземният, първият и частичният втори етаж с покрива. Сградата е със смесена, носеща конструкция - монолитни стоманобетонени и метални конструкции. Първият /приземният/ и частичният втори етаж са предвидени с частични монолитни стоманобетонени конструкции, а носещите конструкции над стоманобетонната плоча на кота +0,00 са метални.

При разработването на проекта е предвидено разделянето на сградата чрез брандмауери, изпълнени по цялата височина на сградата в непрекъснат вертикален план в четири части: Първа част: буферен склад, ремонтна работилница, битови помещения с коридор и стълбище с асансьор от 220 кв. м. Втора част: склад за негорими и горими материали в горими опаковки с площ от 399 кв. м. Трета част: производствено помещение, в което са разположени 16 бр. шприц – машини със 724 кв.м. Четвърта част: производствено помещение, в което са разположени 16 бр. шприц машини със 724 кв. м.

Изпълнението на брандмауерите в проекта е предвидено да е с тухлени стени и сертифицирани системи за сухо строителство, отговарящи на определени степени на огнеустойчивост EI 120. Стоманените колони влизащи в състава по изпълнение на брандмауерите, огнеустойчивостта е също EI 120. Самозатварящите се противопожарни врати са изпълнени с материали с огнеустойчивост EI 90. Преградите, изпълняващи ролята на брандмауер започват от кота +0.00, издигат се вертикално и завършват до негорими покривни покрития, като не разделят сградата в сутерена.

Според административният орган, така предвидени, брандмауерите не изпълняват изискванията на чл. 12, ал. 1 и чл. 19, ал. 3 от Наредба № Из-1971/29.10.2009 г. за строително-техническите правила и норми за осигуряване на безопасност при пожар /СТПНОБП или Наредбата/, а именно да започват от основите на сградата и да са изпълнени по цялата ѝ височина в непрекъснат план.

Установено е още, че при определяне на изискванията за степени на огнеустойчивост за складовите и производствените части, подземният етаж е изключен от броя на етажите, което не кореспондира с допусканията по чл. 13, ал. 6 от Наредба № Из-1971. В складовата част не е предвидена необходимата II-ра степен на огнеустойчивост, съгласно чл. 489, ал. 1, т. 1 от наредбата, а производствените части не съответстват на изискванията на таблица 6 към чл. 13, ал. 3 за минимална III-та степен на огнеустойчивост. В склада и производствените помещения на партера не е предвидено изграждане на вентилационна система за отвеждане на дим и топлина (ВСОДТ) на база заложеното в проекта, че същите са с допустима V-та степен на огнеустойчивост.

При горните съображения е постановено процесното решение за отказ за издаване на становище за съответствие на инвестиционен проект с изискванията за правилата и нормите за пожарна безопасност.

За изясняване на релевантните за делото обстоятелства е назначена и изслушана съдебно-техническа експертиза, чието заключение ще бъде обсъдено по-долу в изложението.

Въз основа на изложеното от фактическа страна, от правна страна Административен съд – София – град намира следното:

Жалбата е подадена от надлежно, легитимирано лице – адресат на административния акт, за което е налице интерес от оспорването му поради засягане на неговите права и законни интереси. Тя е депозирана в деловодството на административния орган на 25.04.2018 г. Съдът приема, че е спазен преклузивният 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, тъй като по делото няма данни за момента, в който жалбоподателят е бил известен за постановеното от органа решение.

Съдът счита, че с атакувания отказ се нарушават права и законни интереси на оспорващата страна, тъй като би била лишена от възможност да получи разрешение за

строеж на проектирания обект. Действително, в специален подзаконов нормативен акт – Наредба № 81213-882 от 25.11.2014 г. за реда за осъществяване на държавен, противопожарен контрол на министъра на вътрешните работи, се съдържа уредба да се обжалват откази за издаване на сертификат, какъвто не е настоящия отказ. В случая обаче следва да се вземе предвид конституционно – скрепената обща клауза за обжалваемост на административни актове по чл. 120, ал. 2 от Конституцията. С решение № 21 от 26.X.1995 г. по к.д. № 18/95 г. за задължително тълкуване на цитираната разпоредба, Конституционният съд на РБ изрично е посочил, че подлежат на обжалване всички административни актове, включително вътрешнослужебните, с които се нарушават или застрашават права или законни интереси на граждани и юридически лица и не са изключени изрично със закон от съдебен контрол. В друг акт на Конституционния съд – решение № 7/19.VI.1995 г. по к.д. № 9/95 г. е посочено, че разпоредбата на чл. 120, ал.2 от Конституцията, която допуска възможността със закон да се изключат административни актове от съдебен контрол, следва да се тълкува ограничително. При липсата на изрично изключване на отказа за издаване на становище за съответствие с правилата и нормите за пожарна безопасност от кръга на актовете, подлежащи на съдебно оспорване, с оглед непосредственото действие на конституционните норми (чл. 5, ал. 2 от К) и общата клауза за обжалваемост, настоящият състав намира, че в случая е налице подлежащ на оспорване административен акт. В този смисъл, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168 АПК съдът провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Актът е постановен от компетентен орган. Съгласно чл. 38, ал. 3, т. 1 от Наредба № 81213-882 от 25.11.2014 г. за реда за осъществяване на държавен противопожарен контрол, началникът на СДПБЗН издава решение за отказ при установяване на несъответствие с изискванията на правилата и нормите за пожарна безопасност. Оспореното решение е в установената форма и съдържа реквизитите, изискуеми по чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаване на решението не са нарушени административнопроизводствените правила.

По приложението на материалния закон съдът съобрази следното:

Отказът да се издаде становище по чл. 125, ал. 1, т. 9 от ЗМВР, във вр. с чл. 143 от ЗУТ е аргументиран на три основания – преградите, изпълняващи роля на брандмауер не разделят сградата в сутерена, а започват от кота +0.00, изключване на подземния етаж от броя на етажите, което засяга както изпълнението на брандмауера, така и предвиждането на съответната степен на огнеустойчивост и неподвиждането на изграждане на вентилационна система за отвеждане на дим и топлина (ВСОДТ) в склада и производствените помещения на партера, предвид, че същите са с допустима V-та степен на огнеустойчивост.

Наличието на всяко едно от посочените основания предпоставя материална законосъобразност на оспорения отказ, обективиран в решение рег. № 764001-725/05.04.2018фг. на директора на [фирма].

В случая, основният спор се свежда до характера на подземния етаж за целите на производството по Наредба № Из-1971/2009 г. и по-конкретно: същият включва ли се в застроената площ на сградата и трябва ли да бъде засегнат от брандмауера.

Според заключението на вещото лице Р. Г. подземният етаж не се включва при определяне на застроената площ между брандмауерите, като този извод е направен

след анализ на текстовете на § 5, т. 13 и т. 48 от ДР на ЗУТ и чл. 12, ал. 1 и чл. 19, ал. 3 от Наредба № Из-1971/2009 г. Съдът счита, че извода на вещото лице принципно е верен, но за нуждите на производствата по Закона за устройството на територията. В случая обаче настоящото производство е пред СДПБЗН и се развива по реда на Наредба № Из-1971/2009 г., която се явява специален и приложим закон. В разпоредбата на чл. 13, ал. 6 от Наредбата лимитативно са изброени случаите, при които се изключват от части от сградата при определянето на максимално, допустимата застроена площ между брандмауерите, като липсва изключване на подземни етажи (сутерени). Брандмауера служи за разделяне на сградите до нормативно, допустимите, застроени площи, съгласно чл. 19, ал. 2, т. 1 от наредбата, като за целите на същата понятието „застроена площ“ е различно от това по см. на § 5, т. 15 от ДР на ЗУТ. По естеството си, брандмауерът представлява пасивна мярка за пожарна защита, с която се осигурява запазване на носещата способност и на устойчивостта на конструкцията и се ограничава разпространяването на пожари – арг. от § 1, т. 1 във вр. с чл. 2, ал. 1, т. 2 от Наредба № Из-1971/2009 г. Като част от системата за пасивна защита, брандмауерът разделя сградата или част от нея на пожарни сектори, с цел предотвратяване разпространяването на пожар от частта от сградата, където той е възникнал, към останалата част от сградата – арг. от глава 5 на Наредба № Из-1971/2009 г. Ето защо, според настоящият съдебен състав неправилно е становището, че брандмауерът следва да започне от кота +0.00 и да раздели „застроената площ“ по см. на § 5, т. 15 от ДР на ЗУТ на сградата на сектори, като се изключи подземния етаж. По този начин не би се изпълнило предназначението на брандмауера като пасивна мярка за защита от пожар. Обратно, както бе изложено по-горе, брандмауерът служи за разделяне на сградите до нормативно, допустимите, застроени площи, като в случая нормативно, застроените площи са посочени в съответните таблици и приложения на Наредба № Из-1971/2009 г., като от значение е материалите, влагани в строителството, предназначението на частите от сградата, наличието на отвори и пр., вкл. и дали помещението е подземно или полуподземно, т. е. застроена площ е площта, определена от съответните, максимално, допустими размери и ограничена от външните очертания на ограждащите стени и брандмауера. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 19, ал. 3 от Наредба № Из-1971/2009 г. - брандмауерът започва от основите на сградата, която норма е пределно ясна. Под основа на сградата се разбира елемента от носещата конструкция на сградата /фундамент/ който е предназначен да предава въздействието от самата конструкция към земната основа, като от върховете на фундаментите започва основа на сградата, които в случая се намират под кота +0.00 и включват подземния етаж в настоящия случай. Все в този смисъл, съдът не кредитира заключението на вещото лице по т. 2 и т. 4, отговорите на зададените въпроси са направени през призмата на Закона за устройство на територията, без да се отчетат гореизложените особености на производството по Наредба № Из-1971/2009 г.

Невключването на подземния етаж е довело и до неправилно определяне на степените за огнеустойчивост на склад от 430 кв.м, част от него. Самият подземен етаж се състои от гараж за 52 бр. автомобили с площ от 1472 кв.м., склад за негорими материали в негорими опаковки с площ от 430 кв.м., съблекалня за персонал, коридор, стълбище и помещение за главно разпределително табло. По делото не се спори още, че не са били проектирани вентилационните системи за отвеждане на дима и топлината в склада и производствените помещения на приземния (първи) етаж. От

приетата по делото СТЕ се установява, че на първия /приземен/ етаж са разположени склад за негорими и горими материали в горими опаковки, с площ от 399 кв. м., производствено помещение, в което са разположени 16 бр. шприц – машини със 724 кв.м., производствено помещение, в което са разположени 16 бр. шприц – машини със 724кв.м., разделени и обособени от брандмауер, съответно втора, трета и четвърта част. Същите са определени от съдебния експерт като от клас Ф 5.1 (за производствените помещения) и Ф 5.2 (склад), категория Ф5В, минималната, допустима степен на огнеустойчивост е V степен. По аргумент от чл. 113, ал. 5 от Наредба № Из-1971/2009 г. е следвало да бъдат проектирани. Видно от приложеното на л. 23 и сл. становище, рег. № 764001-814/20.04.2018 г., проектът по част „О.“ е преработен и са предвидени за помещенията, естествени ВСОДТ.

Гореизложеното налага извода, че оспореното решение с рег. № 764001-725/05.04.2018 г. е издадено от компетентен орган, в съответната форма, при липса на съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон, което предполага отхвърляне на подадената жалба като неоснователна.

При този изход на делото, на ответника се следват разноски, но такива не са претендирани, поради което не се присъждат.

Мотивиран така и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, II о., 33-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], представлявано от управителя П. А. И., срещу решение, рег. № 764001-725/05.04.2018 г. на директора на [фирма], като неоснователна.

Решението подлежи на обжалваное, чрез Административен съд София-град, пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: